

[Undervisningsministeren.]

narierne pure har nægtet at stille deres regnskaber til rådighed for os. Men lad det nu ligge.

Så siger det ærede medlem, at det ærede medlem ikke kan høre, at der er begået fejl. Hvis der er andre ærede medlemmer, der heller ikke kan høre det, så vil jeg nu bede om, at man retter en henvendelse til den højtærede formand om akustikken i salen, for så må det være dér, det er galt. Man har hidtil haft et beløb på 275 kr. som hjælp til nedbringelse af skolepengene — og dette er for lidt, det har jeg indrømmet, derom er der ingen uenighed — plus 275 kr. i understøttelse, det giver 550 kr. I dag har man stadig de 275 kr., der ligesom for et halvt minut siden stadig er for lidt, og det skal vi se på, og så har man pr. elev i gennemsnit 800 kr., det giver 1.075 kr. Hvis det er en halvering, så har jeg i hvert tilfælde anvendt mine regnekundskaber forkert i sin tid.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Knud Hertling* til ministeren for Grønland:

„Agter ministeren at lade de portioner, som ydes hernede, indregne i Grønlandstillægget for de ikke-hjemmehørende tjenestemænd i Grønland? Og i bekræftende fald bedes oplyst, hvor stor den procentvise lønsforskæl er, der herefter bliver mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende tjenestemænd“

Knud Hertling: Et af de principper, som Grønlandsudvalget af 1960 med megen alvor gik ind for, var det såkaldte solidaritetsprincip. I udvalgets skitseforslag til hovedlinjer for indkomstdannelsen og erhvervspolitikken i Grønland udtales der bl. a. følgende om dette princip — med formandens tilladelse —:

„Ud fra grundsynspunktet i det foreliggende skitseforslag bør der kun gives indkomstforbedringer, når og i det omfang en forøgelse af produktiviteten muliggør det.

Den samtidige lønudvikling i det øvrige Danmark får således ingen virkning på udviklingen i det grønlandske lønniveau. Dette synspunkt omfatter reallønforbed-

ringer, medens det forudsættes, at nominallønningerne fortsat reguleres efter pristallet.

Udvalget har ment, at alle, der lever i Grønland, i fællesskab bør dele de vilkår for fremgang, som landet kan yde.

Som endnu en konsekvens af solidaritetsprincippet gennemføres der ét reguleringssystem på grundlag af det grønlandske pristal for alle lønmodtagere — såvel udsendte som ikke-udsendte — således at man i udgangsåret starter med dyrtidstillæg 0.“

Som bekendt behandlede Grønlands landsråd dette skitseforslag under sin ekstraordinære samling i foråret 1963. I sin gennemgang af udvalgets tanker udtalte landsrådets formand bl. a. følgende:

„For tjenestemændenes vedkommende knæsettes et solidaritetsprincip. Forslaget går ud på, at alle tjenestemænd skal aflønnes efter samme lov.“

Så tydelige og velmente var ordene om solidaritetsprincippet. Når der alligevel er opstået tvivl om, hvorvidt dette princip også i virkeligheden er gennemført, skyldes det, at der i loven om statens tjenestemænd i Grønland, lov nr. 168 af 27. maj 1964, en lov, der omfatter både udsendte og ikke-udsendte eller for at bruge lovens ikke særlig velklingende terminologi: ikke-hjemmehørende og hjemmehørende, findes en bestemmelse, der giver stærk formodning om, at princippet ikke er gennemført over hele linjen.

Den paragraf, jeg hentyder til, er lovens § 90, hvorefter der skal ydes et Grønlandstillæg til tjenestemænd, der anses som ikke-hjemmehørende i Grønland. I bemærkningerne til denne paragraf siges det nemlig, at der ved fastsættelsen af dette tillæg skal tages hensyn til lønudviklingen her i landet. Den derved opståede tvivl er således baggrunden for mit spørgsmål til den højtærede Grønlandsminister.

Såfremt ministerens svar skulle være bekræftende, ville det være ensbetydende med, at de udsendte tjenestemænd i Grønland bl. a. kommer til at nyde godt af kompensationen for det lønftersløb, som tjenestemændene hernede får.

Den lønforbedring, der herved opnås, vil medføre tilsvarende procentvis forhøjelse af Grønlandstillægget til glæde for de udsendte